

דף י.

עין משפט א.

ה"מ סימן קה פעיף א

א. הלוח שחייב לשנים או יותר ואין לו כדי לפרוע לכולם, וקדם אדם אחד ותפס מהמטלטלין של הלוח כדי לזכות לאחד מבעלי חובות, לא זכה ^ד דכל התופס לבע"ח במקום שחב לאחרים לא קנה, ואפי' עשאו הבע"ח שליח ^ה וכתב לו הרשאה. אבל אם הוא אפוטרופוס ^ו קנה דיד בעלים הוא.

ד. רמב"ם פ"כ ממלוה הלכה ב' מכתובות פ"ד. וכיון שלא זכה כולם חולקים במה שתפס כאילו הוא עדיין ביד הלוח, ואע"ג דזכין לאדם שלא בפניו היינו אם אין באותה זכייה חוב לאחרים, סמ"ע ס"ק א'.

ה. כ"כ הרא"ש במציעא סי' כ"ז, וכ"כ ה"ה, והוכיחו כן מיימר בר חשו שם ודלא כרש"י במציעא דף י' ד"ה לא קנה. וכדברי הרא"ש כתב הר"ן בפ"ק דגיטין ורי"ו וב"י, ומטעם זה פסק רבינו מאיר בראובן ששלח שלוהו ליקח לו יין מן הגוי בחובו, וכן עשה, ומשכו והביאו על העגלה, וכאשר הביאו לעיר נתנו לשמעון שהיה ג"כ הגוי חייב לו, וראובן תובע היין משמעון, ופסק שם דאין שליחות לגוי, ושמעון פטור, ועוד דהוי שמעון שליח התופס לבע"ח במקום שחב לאחרים, ועוד דילמא קימ"ל כר"ש דישאל במשיכה אבל מיד הגוי נקנה רק בכסף ולא במשיכה. וגם רשע לא נקרא שמעון בזה שמעכב היין אצלו, מטעם עני המהפך בחררה שהיה לו ג"כ חוב אצל הגוי וקימ"ל בע"ח מאוחר שקדם וגבה במטלטלין מה שגבה גבה. באר הגולה אות ב'.

ובספר פעמוני זהב הביא דאם הגוי אמר זכי עבור ישראל לכו"ע מהני, וראובן זכה בזה דרק תן או הולך בגוי לאו כזכי וכמו שמובא בבאר היטב בסי' קכ"ה ס"ק א' והוא ממחר"א קאליקו בתשובה ובמבי"ט ח"א סי' קמ"ה דאם אמר לו הגוי זכי לפלוני אחרי שהגיע לידו זכה לו ולא הוי תופס במקום שחב לאחרים דהוי כאילו התפיסו בידו של המלוה עצמו, ולא יוצדקו כל הטעמים שכתב בבאר הגולה משם רי"ו דאם מטעם שאין שליחות לגוי אם אמר לו זכי עשאו במקומו של המלוה, ואם משום תופס לבע"ח ג"כ לא הוי כשליח אלא כמלוה עצמו, אבל לפי הטעם דאולי קי"ל כר"ש דאמר ישראל במשיכה ולא עכו"ם במשיכה, הגם שנתן לו מעות הם רק לחוב ולא לקנין כסף וקנאם רק במשיכה, ואם משיכה בגוי לא מהני גם באמר לו זכי במעות צ"ע לטעם זה אם זכה לו.

ועוד כתב שם דכל הדיון כאן בעכו"ם שאמר לישראל להוליך לישראל חבירו, אבל ישראל שאמר לישראל חבירו להוליך לגוי המעות לפרוע חובו ונתן אותם לפרועם לישראל אחר הוי פושע, דגוי בר זכיה הוא, והוא מספר מאמר קדישי"ן. ע"ש.

ועיין בש"ך בס"ק א' מה שיישב דברי רש"י במציעא ומזה יצא לו דמי ששכר לאחד שיתפוס בשבילו החוב, ותפס קנה אפי' במקום שחב לאחרים וכתב שנראה שכל הפוסקים מודים בזה לדינא.

אך בתומים ס"ק א' מסיק דלא קנה לכו"ע גם בשכרו, ועיין בביאורים ס"ק ב'.

ו. ובפעמוני זהב כתב דה"ה אב לבנו קטן שתפס עבורו קנה אפי' שנושא באחרים ע"ש. דהוי כאפוטרופוס.

עין משפט ב.

ח"מ סימן ער פ"ה ג.

ג. ד. מציאת הפועל לעצמו ז' אפי' שאמר לו בסתמא עשה עמי במלאכה ח' היום, וא"צ לומר אם אמר לו עדור עמי היום. אבל שכרו ללקט מציאות הרי מציאתו לבעל הבית, אפי' מצא כיס מלא דינרים.

הגה: י"א דה"ה שכרו סתם ואח"כ מראה לו ללקט מציאות הרי אלו של בעל הבית.

עין משפט ג.ד.

ח"מ סימן שלג פ"ה ג.

ג. ו. התחיל הפועל במלאכה וחזר בו בחצי היום יכול לחזור, ואפי' קבל כבר את שכרו מראש ט', ואין בידו לשלם לבעה"ב י' יכול לחזור והמעות חוב עליו להחזירם לבעה"ב, שנאמר "כי לי בני ישראל עבדים" ולא עבדים לעבדים.

הגה: מטעם זה אסור לפועל כ' או מלמד או סופר להשכיר עצמו כשכיר יום

ז. ברייתא שם י"ב ע"ב וכרב פפא דכי אמרו מציאתו לרבו דוקא כששכרו ללקט מציאות, וכך פסק ר"ח.

ח. אע"פ ששכרו סתם ולא פירט לו איזה מלאכה מיוחדת הוה אמינא לכל דבר שכרו קמ"ל. סמ"ע ס"ק י'.

ט. מימרא דרב בב"מ ע"ז ע"א.

ואפי' קיבל את שכרו כבר, הוא ממהרי"ק בשורש קפ"א.

י. כתב הריטב"א בתשובה סי' קי"ז שלא אמרו שפועל יכול לחזור בו אלא במשכיר עצמו באמירה, אבל כל שנשתעבד, דעתו להוסיף שאינו יכול לחזור, ב"י. והש"ך חלק על הריטב"א.

ולפ"ז אם חזר בו אחרי שנשתעבד ידו על התחתונה ודינו כקבלן.

ואפי' אין לו לשלם כלל יכול לחזור ולא הוי דבר האבד כיון שאפשר שיהיה לו. כ"כ הש"ך בס"ק ט"ו.

כ. כתב הש"ך בס"ק ט"ז דוקא ביש לפועל הזה מזונות וכסות דבכה"ג אסור למכור עצמו לעבד כדאיתא בתורת כהנים וברמב"ם ריש הלכות עבדים, אבל אם הוא עני ביותר שאין לו אפי' כסות מותר למכור עצמו, ופשוט בכה"ג מותר אפי' לשנים הרבה כמו שאיתא בקידושין י"ד ע"ב, וא"כ פשוט שמותר להשכיר עצמו בקבע ליותר מג' שנים, דלא גרע ממוכר עצמו.

להיות בבית בעה"ב בקביעות ג' שנים ל.

עין משפט ה.

חז"מ סימן רמט פעיף ו

ז. היה רוכב ע"ג בהמה וראה המציאה ואמר לחבירו זכה לי בה, כיון שהגביה לו קנה הרוכב ואפי' שלא הגיע לידו מ.

הגה: ואין המגביה נאמן ב לומר שהגביה לעצמו אפי' בעודה בידו.

ח. אמר לו תנה לי ונטלה ואמר אני זכיתי בה זכה בה הנוטל, ואם אחר שנתנה לרוכב אמר אני זכיתי בה תחלה לא אמר כלום.

הגה: ראובן שאמר לשמעון קנה לנו ביחד סחורה פלונית והלך שמעון וקנה ואח"כ אמר שקנאה לעצמו, י"א שצריך לחלוק עם ראובן כדין המגביה מציאה לחבירו, וי"א שאם לא היו לראובן מעות זכה שמעון במה

ל. שהכתוב בישעיה ט"ז-י"ד אומר "מקצה שלש שנים כשני שכיר". אבל באבן עזרא פרשת ראה כתב יותר מג' שנים אסור אבל ג' שנים מותר שעדיין תורת שכיר עליו. וע"כ בבאר שבע כתב דט"ס כאן ברמ"א וצ"ל יותר מג' שנים.

ובתוס' בפ"ק דב"מ דף י' ע"א משמע דאפי' יותר מג' שנים מותר להשכיר עצמו, דדוקא בעבד עברי שאינו יכול לחזור בו ואינו יוצא קודם זמנו אלא בשטר שיחרור עובר משום "כי לי בני ישראל עבדים" ולא עבדים לעבדים. ש"ך ס"ק י"ז.

מ. ממימרא דר' חייא בר אבא שם י' ע"א. וכתב ה"ה בפ"י מגזילה הלכה ב' הטעם דכיון שאמר זכה לי וזה שתק הרי זה מגביה מציאה עבור חבירו שקנה חבירו. והיינו שהגביה המציאה בסתם אחרי שאמר לו זכה לי ולא אמר בפירוש בשעת ההגבהה או קודם לכך שזה עבורי אני מגביה אותה. ובמגביה מעצמו מבלי שחבירו אמר לו זכה לי צריך לומר בשעת ההגבהה אני מגביה לחבירי שאז אינו יכול לחזור בו ולא במגביה בסתם. סמ"ע ס"ק ח'. והש"ך בס"ק ג' כתב דא"צ לומר בשעת ההגבהה אני מגביה עבור חבירי, ודלא כסמ"ע.

נ. זהו החילוק בין א"ל חבירו זכה לי ובין המגביה מעצמו לצורך חבירו, דבמגביה מעצמו סתם לצורך חבירו אפי' שאמר אחר שהגביהו שלצורך חבירו הגביהו, נאמן אח"כ לחזור ולומר משטה הייתי כך או שלא להשביע עצמי אמרתי כן. סמ"ע ס"ק ט'.

ס. ממשנה שם דף ט' ע"ב, וכתב ה"ה שם כיון שלא נעשה שלוחו לזכות בו בהגבהתו אלא רק ליתנה לו. וכך פירש רש"י בדף י' ע"א ד"ה ואם תאמר. ולשון הטור אם אמר תנה לי ונטלה ואמר אני זכיתי בה תחילה קנה, בין אם אמר זכיתי בה תחילה לצורכי בין אם אמר הגבהתי תחילה לצורכך אבל עתה אני רוצה לזכות בה, והש"ך בס"ק ה' כתב דדברי הטור ברורים.

שקנה ע, ואם נתרצה לקנות לשניהם פ הוי כאילו זכה לשניהם.

עין משפט ו.

ח"מ סימן רפה סעיף א

א. כל מציאה שהיא של מוצאה אינו זוכה בה עד שתגיע לידו או לרשותו, אבל ראה המציאה ואפי' נפל עליה ובא אחר והחזיק בה, זה המחזיק קנה וזכה בה ז.

הגה: ודוקא ברשות הרבים, אבל במקום שד' אמותיו קונות לו קנאה ק ולא גרע בזה שנפל עליה, ודלא כיש חולקין.

עין משפט ז.

ח"מ סימן רפה סעיף ב

ב. ד' אמות של אדם כשהוא עומד ר בצידן הרי אלו קונים לו ש, ואם הגיעה המציאה לתוך ד' אמותיו זכה בה, וחז"ל תיקנו דבר זה שלא יריבו המוצאים זה עם זה. במה דברים אמורים בסימטא ה או בצדי ר"ה שאין הרבים דוחקים שם בהם או בשדה שאין לה בעלים, אבל העומד

ע. מרדכי בשם הראב"ה דאז לא דמי למציאה, ששם היה יכול לירד מן החמור ולזכות בו אבל כאן צריך מעות לקנות.

פ. ובסי' קפ"ג סעיף ד' כתב הרמ"א דאפי' נתרצה מתחילה בפירוש יכול לחזור בו ואינו אלא רמאי, י"ל ששם חוזר בו בפני עדים קודם שקנאו אבל אחר שקנאו אינו נאמן לומר שלעצמו קנאו כדין המגביה מציאה לחבירו. באר הגולה אות ע'. וסמ"ע ס"ק י"ג.

צ. ממשנה ב"מ י' ע"א.

ק. כתב הש"ך בס"ק א' דכן עיקר ודלא כהחולקין שהוא הר"ן שם וה"ה בדעת הרמב"ם בפ"ז מגזילה הלכה א' וכבר השיגו הב"י בכסף משנה וכן עיקר.

ר. כדין חצר בסעיף ג' והראב"ד כתב דוקא בעומד אבל לא במהלך שבזה לא תיקנו הד' אמות אבל להרא"ש אין חילוק, ומה שבעינן עומד בצידה שתהיה כידו הסמוכה לו וא"כ מה לי עומד או מהלך, וכתב הסמ"ע בס"ק ג' דמ"מ לא תיקנו ד' אמות כמשמאלך מכאן לכאן אלא בעומד במקום אחד.

ש. ממציעא שם י' ע"א מימרא דריש לקיש משום אבא כהן ברדלא, וכאוקימתא דרב ששת שם בע"ב. וקונים לו הד' אמות אפי' אינו משתמר. סמ"ע ס"ק ג', ולפי מש"כ הרמ"א בסעיף ג' דבחצירו בעינן שתהיה ידועה לו המציאה ה"ה כאן בעינן שתהיה ידועה לו, כ"כ בפעמוני זהב.

ת. פירש רש"י קרן זוית הסמוכה לר"ה, והיא הפקר לרבים למשוך לתוכה הצריכים לצאת מפני הדוחק, וצדי ר"ה היינו מה שכנגד הבתים. סמ"ע ס"ק ד'.

ברשות הרבים * או בשדה חבירו אין ד' אמות קונות לו ואינו קונה שם עד שתגיע המציאה לידו ממש.

הגה: שנים שבאו כאחד לתוך ד' אמות או שעומדים שם ונפלה המציאה תוך ד' אמותיהן קנו שניהם.

ח"מ סימן רמג סעיף כב

כ. ד' אמות של אדם כשהוא עומד בצידן קונים לו בסימטא או בצידו רשות הרבים, או בחצר שאין לה בעלים ^ב. אבל ברשות הרבים או בשדה חבירו אינו קונה עד שתגיע המתנה לידו.

דף י:

ח"מ סימן רפה סעיף ב

עין משפט א.ב.ג.

עיינ לעיל דף י. עין משפט ז

ח"מ סימן רפה סעיף ה

עין משפט ד.

ה. ו. קטנה יש לה חצר ויש לה ד' אמות ^א, אבל קטן אין לו חצר ואין לו ד' אמות.

א. שהרבה בני אדם רגילין לעמוד שם, ואין לאדם שם ד' אמות מיוחדות. סמ"ע ס"ק ה'. והגם שלענין שבת בעינין שהולכים שם שישים ריבוא מ"מ לענין מציאה ודברים אחרים דינו כר"ה גם אם אין שם שישים ריבוא. כ"כ הפעמוני זהב.

ב. מימרא דריש לקיש משום אבא כהן ברדלא, במציעא י' ע"א. ומסקנת הגמ' שם בע"ב. והש"ך בס"ק ט' כתב דהריטב"א כתב בשם יש מהראשונים דד' אמות אינן קונות רק במציאה ולא במתנה, וכ"כ ה"ה בפ"ז מגזילה בשם יש ראשונים וכך נראה מהתוס' במציעא י' ע"א ד"ה ארבע אמות.

ואע"פ שהרא"ש והריטב"א שם כתבו דבירושלמי גיטין מוכח דה"ה מתנה, מ"מ י"ל כיון דבש"ס אמרו מטעם דלא לייתי לאינצויי משמע דוקא במציאה ולא במקח ולא במתנה ולא בגניבה דלא תיקנו בהם ד' אמות. ובגט ג"כ תיקנו משום עיגונה.

ג. מימרא דר"י אמר ר' ינאי וברייתא שם י' ע"ב. וכתב הרא"ש דהיינו כלישנא קמא שם וכרבי יוחנן או כלישנא בתרא ומר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

ח"מ סימן רמג פעיף כג

כג. כא. קטנה זכתה לה הצירה ד' וארבע אמות שלה.

הגה: ודוקא קטנה שאין לה אב ה'.

כג. כב. הקטן אינו זוכה עד שתגיע המתנה לידו ו' או עד שיזכה לו אחר.

עין משפט ו. ח"מ סימן תי פעיף ח

ח. ח. האומר לחבירו לחפור בור בר"ה, וחפר אותו חייב החופר, והמשלח פטור ז'.

ח"מ סימן קפב פעיף א

א. הגה: א. בכל דבר שלוחו של אדם כמותו ח' חוץ מלדבר עבירה ט' דקיימא לן אין שליח לדבר עבירה, ודוקא כשהשליח בר חיובא י' אבל אם אינו

ד. בב"מ י"א ע"א, רמב"ם פ"ד מזכיה הלכה ט' וכן פסק הרי"ף, וכתב הרא"ש דפסק הלכה כלישנא בתרא דמר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי, או כלישנא קמא וקרבי יוחנן.

ה. או שכבר נישאת. באר הגולה ס"ק ל'. והש"ך בס"ק י"א מסיק דאפי' יש לה אב. ובביאורים ס"ק י"ד כתב דבמציאה או במתנה כשהיא סמוכה על שולחן אביה המתנה היא לאב ואין חצירה קונה לקטנה, אבל במתנה כשאינה סמוכה דהמתנה היא שלה זוכה לה חצירה במתנה.

ובפעמוני זהב כתב דאזלינן בתר הש"ך דאף ביש לה אב יש לה יד, והואיל ומר"ן באבהע"ז סי' קמ"א סעיף ו' הביא מחלוקת וכאן שתק ודאי שכך ס"ל דאפי' יש לה אב יש לה יד במתנה.

ו. דחצר דקטן משום שליחות ולא משום יד, בב"מ י"א ע"א.

ועיין בקצות ס"ק י"א מה שהאריך מדוע לא יועיל במקום שזה זכות עבורו מדין שליחות.

ז. שם בגמ' נ"א ע"א דאין שליח לדבר עבירה, ועיין בסי' קפ"ב.

ח. מקידושין מ"א ע"א וע"ב ומברייתא דתניא ושלח, ושלחה דברים כ"ד-א, ומר"י בן קרחא מפסוק ושחטו כל קהל ישראל.

ט. מפ"ק דמציעא י' ע"ב וכפירוש רש"י שם ד"ה בר חיובא, דדברי הרב ודברי התלמיד דברי מי שומעין, ויכול המשלח לומר סברתי שלא ישמע לי לעשותו ע"כ אין המשלח חייב אבל כשהשליח אינו בר חיובא לא שייך טעם זה. סמ"ע ס"ק ב'.

י. אוקימתא דרבינא שם, ודין שליחות לדבר עבירה ע"י אשה ועבד, עיין שם בגמ'.

בר חיובא הוי שליח אפי' לדבר עבירה.^ב

א. ב. האומר לשלוחו צא ומכור לי קרקע או מטלטלין או קנה לי, הרי זה מוכר וקונה וכל מעשיו קיימים^ל, ואין העושה שליח צריך קנין ולא עדים^מ אלא באמירה בעלמא בינו לבין חברו, ואין צריך עדים אלא לגלות הדבר אם כפר אחד מהם.

הגה: האומר לחבירו קח סחורה^ז זו ואשתתף עמך, והלך וקנאה אינו יכול לחזור בו^ס דהוי כשלוחו.

כ. והש"ך בס"ק א' האריך לסתור דברי הרמ"א ומסיק להלכה כרב סמא בב"מ י' ע"ב דדוקא דומיא דחצר דבעל כורחיה מניח בו הוי שליח לדבר עבירה, וכגון שלא ידע השליח שהוא גנוב או חייב המשלח אבל בלא"ה פטור המשלח, ואפי' שהשליח אינו בר חיובא. ועיין בסמ"ע בס' רצ"ב דאם אין לשליח במה לשלם חייב משלחו, וכן אם השליח היה ע"י כפייה גם בדבר עבירה המשלח חייב.

ואם אמרינן באיסורים דרבנן יש שליח לדבר עבירה עיין במהרי"ט בס"י ס"א, ובפעמוני זהב. וכתבו התוס' בב"ק ע"ט ע"א ד"ה נתנו דאם השליח אינו יודע שעבירה היא, שלוחו כמותו דאין שייך לומר בזה דברי הרב ודברי התלמיד דברי מי שומעין. וכן כתבו בקידושין מ"ב ע"ב ד"ה אמאי ובדין שליחות ע"י חרש שוטה וקטן עיין בתוס' בב"מ י' ע"ב ד"ה אשה ועבד דלדעתם אין שליחות לקטן בכל גוונא.

אבל הש"ך הביא דעת הנ"י שם שע"י קטן שאין לו יד חייב המשלח, דדמי לחצר דבעל כורחיה מותיב בה, ותמה עליו הש"ך שהרי משנה מפורשת בב"ק נ"ט ע"ב דהשולח הבערה ביד חש"ו פטור. ודעת הריטב"א דגם בשולח את הבערה ביד חש"ו באמר להם בפירוש להזיק חייב המשלח. ועיין בביאורים ס"ק א'. ובנתיבות ס"ק א' בחידושים.

ל. וע"י חש"ו וגוי שאינן בתורת שליחות בטלה השליחות ולא קנה המשלח אף שמטרה אח"כ למשלח והמשלח עשה משיכה לא קנה, כיון שהמשיכה היתה שלא בפני המוכר. ועיין בביאורים ס"ק ב' דאם המוכר מסר חפץ לשליח אפי' גוי וכתב ללוקח ע"י לך משוך וקני, קנה הלוקח כשמשך, וכן כשהלוקח שלח ע"י גוי וחש"ו כסף למוכר לקנות ע"י כסף זה, קנה המשלח כשקיבל המוכר המעות.

מ. רמב"ם ריש פ"א משלוחין, דאין צריך עדים אלא לגלות הדבר אם אחד יכפור והוא מקידושין ס"ה ע"ב דאמר רב אשי לא איברו סהדי אלא לשקרי מכאן שכל דבר שבממון כששניהם מודים שכך הוה לא צריך עדים.

ואע"ג דבגירושין וקידושין אין מעשיו קיימים כשלא נתן כסף הקידושין או הגט בפני עדים וכמבואר באבהע"ז בס"י כ"ז וסי' ל"ה שם משום דקימ"ל דאין דבר שבערוה פחות משנים. סמ"ע ס"ק ג'.

נ. ואפי' ציוה לו שיקנה במעות עצמו, ואח"כ המשלח יחזיר לו המעות, מחוייב להחזיר לו, ואפי' אמר לו בסתם קנה סחורה ולא פירש לו איזה סך, כמה שיקנה מחוייב להחזיר לו, אם לא שקנה כל כך הרבה דלא אסיק אדעתיה. ואפי' ביטל המשלח את השליחות בפני עדים שלא בפני השליח, לא מהני. ואם השליח ביטל השליחות בפני עדים קודם שיקנה, ואמר לעצמו אני קונה יבואר בס"י קפ"ג סעיף ד'.

ס. והיינו המשלח, אבל השליח יתבאר בס"י קפ"ג סעיף ד' כנ"ל אם יכול לחזור בו.

עין משפט ז.

חז"מ סימן תכד פ"ה

ט. י. העבד והאשה החובל בהם חייב, והם שחבלו באחרים פטורים אבל משלמים לאחר זמן ^ז אם נתגרשה האשה או נתאלמנה או נשתחרר העבד.

הגה: אם יש לאשה נכסי מלוג או צאן ברזל מוכרת אותם לאחרים בטובת הנאה ^ז ומשלמת לנחבל.

עין משפט ז.

אה"ע סימן קלט פ"ה

א. זרק לה הגט לחצירה ^ז בין שהוא שלה או שאול או מושכר לה ^ק מגורשת. והוא שתהיה עומדת בחצרה ^ר ומשתמרת לדעתה ^ש, אבל אם אינה עומדת שם אינה מגורשת אפי' משתמרת לדעתה.

ע. ולא דמי לחש"ו שחבלו משום דהאשה והעבד הן בני דעת הם בשעת החבלה אלא שאין להם לשלם באותו זמן ולפיכך בי"ד שמין החמשה דברים וכותבין ונותנין אותו ביד הנחבל. סמ"ע ס"ק ט"ז.

פ. כמפורש בגמ' שם פ"ט ע"א ומשמע דה"ה לנצ"ב, וכ"כ הרא"ש שם.

צ. ממשנה גיטין ע"ז ע"א. וחצירה היינו של נכסי מלוג, ובאין כאחד גבייתה אותו וגיטה, אבל אם זו חצר נצ"ב שמחוסר גוביינא הוא אע"ג שהוא קרקע שלה אינה מגורשת.

ק. אף שהרמב"ם סובר דהמשכיר קונה המציאה ולא השוכר, שאני גט דאין לו למשכיר מה לעשות בו, ולכן האשה קונה גיטה בו בשוכרת.

ר. ממציעא י"א ע"ב כעולא וכרב אשי. והוא מדין ידה דומיא דידה, אם לא שתאמר תזכי לי חצרי שאז גילתה דעתה דניחה ליה בתורת שליחות וזכות הוא לה.

ש. לאפוקי אם חצר גדולה היא ועומדת בקצה אחד שהקצה השני לא הוי משתמר לדעתה, ואם נתן בפני עדים והיא רק עמדה שם ולא ידעה מכך, מסתפק הרשב"א אם מגורשת אפי' אם אח"כ הודיעה העדים, כ"כ הב"ש.